

El poeta i hel·lenista barceloní va morir ahir als 70 anys després d'uns mesos marcats per les seqüeles d'un infart

Adéu a Carles Miralles

David Castillo
BARCELONA

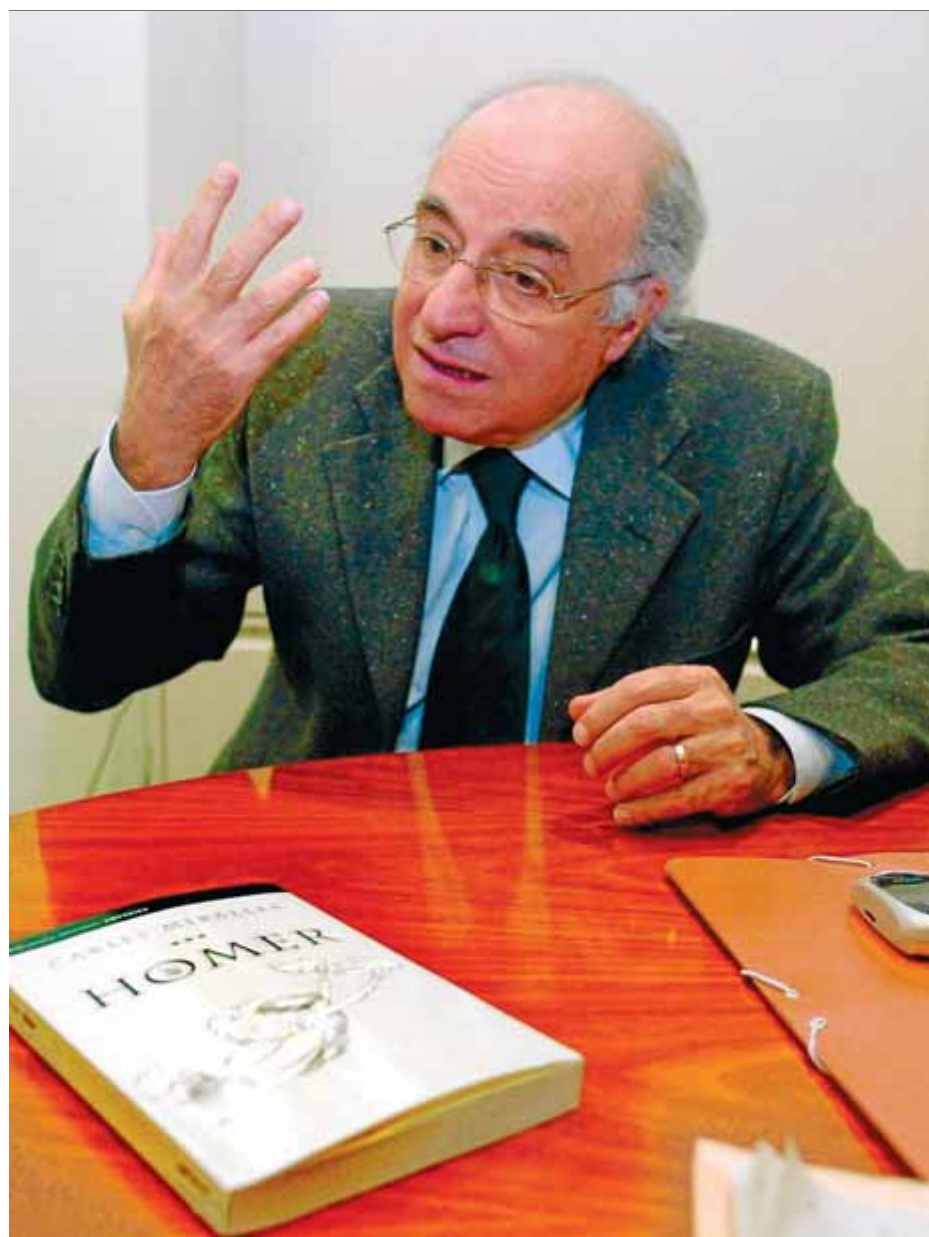
Finalment, el poeta Carles Miralles ens ha deixat als 70 anys. Les seqüeles d'un infart sever li havien portat força complicacions i a veure's condemnat a una cadira de rodes. Malgrat els contratemps, va voler fer-nos fa pocs dies un últim article per acomiadar-se de J. M. Sobrer, amic dels anys universitaris, i va fer un gran esforç per poder redactar-lo. Sempre optimista, Miralles era poeta des de l'adolescència i havia estat finalista de la primera edició del premi Amadeu Oller, que ha celebrat els 50 anys, i guanyador del Salvat-Papasseit del 1967. Era de la mateixa promoció que l'esmentat i que Francesc Parcerisas i Marta Pessarrodona, amb els quals els unia una llarga amistat.

Paral·lelament, va desenvolupar una obra com a erudit i va ser, fins a jubilar-se l'any passat, catedràtic de grec de la Universitat de Barcelona, la mateixa plaça que havia tingut el seu admirat Carles Riba. De fet, un dels seus estudis importants de la primera època és *Lec-*

El funeral se celebrarà dissabte a quarts de dotze al Tanatori de les Corts

tura de les 'Elegies de Bievville', datat del 1978. També va ser un important exegeta de Foix, entre d'altres, i traductor de Xenofont d'Efes, Herodes i del poeta neogrec Iorgos Seferris. Un dels seus primers estudis va ser *Literatura grega medieval y moderna*, d'un ja llunyà 1966, i *La novela de la antigüedad clásica*, del 1968.

L'activitat, però, que Miralles va considerar prioritària va ser la poesia, i era el genèric amb què es presentava. De fet, tot girava al voltant de la poesia: l'obra creativa, però també la docència, l'erudició i, fins i tot, la vida. Era un plaer passejar per la ciutat amb ell. Coneixia tots els arbres —els havia dedicat molts poemes— i més que un recorregut urbà era gairebé de botànica. A més, a diferència de la majoria de professors de

El catedràtic Carles Miralles amb el seu llibre sobre Homer, el 2005 ■ LLUÍS CRUSET

literatura que he conegut, Miralles era una persona molt poc arrogant i gens dogmàtica. Sempre tenia un somriure o una broma, fins i tot quan el vam anar a visitar a l'antic Hospital Militar. Podia fer acudits sobre el seu estat físic després de l'accident cardiovascular.

Com si es tractés d'un presagi, d'un mal averany, els setanta anys i els volums d'homenatge van coincidir amb el calvari, que el va moure d'hospital

en hospital, amb infinitat de recaigudes. Per als racionalistes hem de dir que va poder disfrutar del merescut reconeixement que li vam voler fer els amics i deixebles. El servei de publicacions de la UB va reunir el seus estudis sobre Espriu, singularment preclars pels coneixements clàssics. Miralles sabia encomanar l'addicció a l'art i a la literatura. Podia aclarir-te un enigma sobre l'*Odissea*, un poema de Cavafis o destacar les vir-

tuts de la pel·lícula *Troia*. Tendre i delicat, Miralles va fer poemes com el dedicat al seu pare, que em conforta: "Mira'm les mans. Et porto / l'aigua fresca i tan pura de la font, / la plata d'un ventet / prim de primavera a les fulles, / el color tan encès de la ginesta, / la llum i el clapoteg / d'un peix que salta a l'aigua. / Perquè tu ja ho hi ets, / pare, i no les veus, / aquestes coses, ara, / que reflectides mostren / les meves mans d'ofrena." ■

CALÇOTS A L'ALT CAMP

NO ET PERDIS LA **REVISTA DEFINITIVA**
PER **DESCOBRIR LA GASTRONOMIA**
MÉS ARRELADA AL TERRITORI

www.descobrir.cat

PER NOMÉS 4,95€
JA ÉS
AL TEU
QUIOSC

